

MYŠLENKY NA MĚSÍC ČERVEN

JÓZEF AUGUSTYN

BOLEST KŘIVDY

A RADOST ODPUŠTĚNÍ

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2013

1. Začne-li člověk ze strachu vytěšňovat pocit křivdy do podvědomí, nedokáže tím svůj problém vyřešit, ale právě naopak.
2. Jenom Bůh sám může soudit člověka, protože jen on ví, „co je v člověku.“
3. Ten, kdo žije ve smíru se sebou samým, zpravidla není schopen závažněji ublížit druhým.
4. Ježíš spasil člověka tím, že na sebe vzal každou lidskou nepravost a všechna s ní spojená ublížení: ta, která jsme způsobili my svým bližním, i ta, která jsme utrpěli od nich.
5. Odpuštění je jednou ze zásadních zákonitostí lidské zralosti.
6. Když nás Ježíš vybízí, abychom „našim viníkům“ odpouštěli sedmasedmdesátkrát, dává nám k tomu zároveň i svou milost, abychom dokázali uvádět jeho učení účinně do života.
7. Kde se rozmohla křivda, tam se ještě hojněji rozlévá milost odpuštění a smíření.
8. Projevem radosti z odpuštění je schopnost přijímat druhé takové, jací jsou, naslouchat jim, chápat je a nabízet jim pomoc.
9. Ježíš nejlépe zná naši bezradnost vůči ublížení, a proto nás vybízí, abychom mu ji svěřili.
10. Láska je tím nejsilnějším argumentem při hledání odpovědi na otázku, proč trpět a odpouštět, proč podat ruku jako první a smířovat se.
11. Ježíš nám dává sílu modlit se spolu s ním za ty, kteří nám ublížili: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ a darovat jim tak své odpuštění.
12. Člověk, který nezpracuje prožité utrpení, riskuje, že se nevědomky změní v toho, kdo bude druhým sám ubližovat.
13. Bůh nám dává celý život na to, abychom mohli pronikat do jeho tajemství a jeho nekonečné lásky.
14. Jestliže si neuvědomujeme Boží lásku, nepochopíme ani smysl jeho přikázání.
15. Lidská bytost zůstává tajemstvím i v prožívání křivdy, odpuštění a smíření, a k tomuto tajemství bychom měli přistupovat s maximálním respektem.
16. Ten, kdo opravdu miluje, touží po stále hlubším poutu jednoty a sdílení s milovaným.
17. Člověk nemůže konat ve svém životě velká a důležitá díla, dokud napřed sám nedocení život a nezačne se z něj skutečně radovat.

18. Zlo, kterého se lidé často na sobě dopouštějí, člověk nedokáže snášet sám. Kromě lidské lásky může být zásadním motivem odpuštění zkušenost lásky nebeského Otce.
19. Stvořitelovu lásku poznáváme postupně. Cestou k ní je četba Písma svatého, osobní rozjímání, modlitba, svátostný život, duchovní vedení, rodinný život a lidské přátelství.
20. Přesouvá-li člověk utrpení na druhého, pouze tím zvětšuje ránu, kterou sám prožívá. Jedinou moudrou cestu je vytrpět svou míru bolesti a prosit o lidskou a Boží pomoc.
21. Ze všech částí lidského těla je zapotřebí nejvíce hlídat ukazováček, protože ten rád vytýká viny.
22. Sami sebe se ptejme, komu a za co připisujeme vinu, proč to děláme a zda nesvalujeme odpovědnost za své neštěstí na bližní.
23. Někoho nepřijmout znamená do jisté míry ho emocionálně zabít, nepřiznat mu právo na život, které mu přísluší.
24. Boží otcovská láska zjevená v Ježíši nás varuje, napomíná, vybízí k duchovnímu úsilí, ale nikdy nás nezatrácuje.
25. Odpovědnost za svůj život projevujeme mimo jiné i tím, že si uvědomujeme své postoje, jednání a reakce a že za ně přijímáme mravní odpovědnost.
26. Boží svatost odhaluje před člověkem hřích a zároveň se projevuje jako zdroj milosrdenství, odpuštění a smíření.
27. Bůh nás jako nejlepší učitel a vychovatel vede k úsilí a práci na dosažení osobního štěstí a dobra pro ty, které svěřuje do naší péče a lásky.
28. Dokáže-li si člověk zachovat odstup od vlastních ran, vzroste tím jeho pozornost k utrpení druhých.
29. Bůh odpouští hříchy a zároveň nás tím vybízí k obětavé lásce.
30. Láska k Bohu i k lidem se osvědčuje v utrpení. Právě v něm se nejčastěji projevuje hloubka našeho zakotvení v Kristu i hloubka našich vztahů k bližním.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**